

Грінько Ольга

ВРОГИ ЧИ ДРУЗІ?

Такий сьогодні добрий ранок. Літнє тепле повітря гуляє по квартирі і наповнює мій день радістю і щастям. Але, на жаль, є дехто, хто наповнює цей ранок гнівом і роздратованістю, не дасть, зараза така, ніколи нормально поспати. Мій сусід — це просто згусток негативної енергії, який тільки те й робить, що псує мій настрій. Міг би я зараз жити з дівчиною, радіти нашому спільному буттю, але послав же Господь сусіда, то треба тепер якось із ним жити. Ось і зараз цей нахаба розбудив мене, заліз на моє ліжко, спить там ще й посміхається своїми вусиками.

— Вставай! А, щоб тебе чорти побрали, розлігся тут. Нумо йди звідси, і щоб я тебе тут не бачив.

— Це наш спільний будиночок, і ти не маєш права мене виганяти! Ти ж вчора розвалив мою постіль своєю широченною дупою, так це тобі помста.

— Я зараз почну кричати на весь дім. Геть звідси, або покусаю зараз тебе!

Нарешті він зник з моїх очей, а краще б з лиця Землі. Ось так і живу я бідолашний, постійні стреси через нього. Треба якось заспокоїтись, піду поїм чогось. А це що таке? Цей ненажера їсть мої ласощі.

— Сто чортів тобі в потилицю! Це моя їжа, господиня залишила її для мене.

— А чого це для тебе? Вона, коли його залишала, не уточнювала. Це спільне, навчись ділитися, а то подохнеш від своєї жадібності.

— Ах, значить не уточнювала вона? Так я тобі зараз уточню... по голові!

— Чому ти так зі мною? Все одно живемо ми з тобою разом, тому маємо якось дружити. А ти ображаєш мене постійно. І зараз образив мене, тепер їж сам свій корм, а я піду худнути, краще он побігаю в колесі.

— Попутного вітру тобі, незграбо.

Я тим часом вирішив прибратися. Ох, яке гарненьке ліжечко я собі намостив. Можна тепер і поспати, а точніше можна було б, якби той спортсмен не шумів.

— Що тяжко бігається? А ти б ще більше моєї їжі крав та напихав повні щоки, ненажера.

— Ой, та наче ти в нас олімпійський призер!

— Що ти сказав? Я тобі зараз покажу, як треба займатися. Відійди з дистанції.

— Не буду я відходити. Куди ти на мене лізеш? Ай! Я все одно швидше бігаю.

— Це я швидше! Дивись, як умію, ти так ніколи не зможеш.

— Ти — хвастливий дармоїд!

— Я дармоїд? З нас двох, здається, ти тільки те й робиш, що їси.

— Я тебе зараз вкушу.

— Це я тебе, нещастя волохате, покусаю зараз!

— Тсс ... Стули пельку, чуєш, хазяйка йде.

— Так, чую. Справді йде. Що ж робити?

— Годі сваритися та пішли спати, доки нас не насварили.

— Так пішли...

А все-таки є плюси спільного проживання: не так холодно спати. Одному

було б самотніше і сумніше спочивати, ніж з ним. Хоч ми і сваримося, б'ємося, але ми — сусіди, і вже не уявляємо свого життя один без одного. По-особливому, але я люблю його, а він — мене.

- Донечко, твої хом'яки знову влаштували гармидер на кухні. Якщо вони далі будуть так торохкотіти своїм колесом і пищати, коли б'ються, то я клянуся тобі, що виселю цих створінь в під'їзд, і будуть вони там жити.
- Мамо, в під'їзд не можна. Вони так не виживуть, там же сусідський кіт.
- Нічого, буде їм ще один сусід.